

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΝΤΙΓΡΑΜΜΕΝΑ ΑΠ' ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΕΝΟΥ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
ΒΙΟΥ ΤΗΣ ΓΛΗΝΟΤΑΤΗΣ ΡΗΓΙΣΣΑΣ ΑΓΑΠΗΣ, ΤΗ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΟΛΑ ΤΑ ΡΟΔΑ ΓΕΝΗΚΑΝ
ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΑΝ ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΣΑΝ ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΝΑ ΠΟΥ ΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ
ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗΣ ΟΡΓΙΑΖΕΙ ΩΣ ΤΗΝ ΕΣΧΑΤΗ ΚΑΙΜΑΚΑ ΤΩΝ ΖΩΙΚΩΝ ΥΠΑΡΞΕΩΝ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

"Ηπιαμε στά ὀλόχρυσα κύπελλα τοῦ Ἀπρίλη με τὰ χεῖλη πού κλαῖνε καὶ τὰ χεῖλη πού γελάνε γεμάτα ἥλιο καὶ αἷμα, τὸν ἔρωτα καὶ τοὺς ἀφύσιους πόθους. Ὁ θλιβερός σκοπὸς πού ξεφεύγει τὴν τρικυμία, δὲν εἶναι ὁ ρυθμὸς τῶν σκληρῶν τραγουδιῶν, ἀλλὰ τῶν πραγμάτων πού πρέπει νὰ λείψουν — ἡ μαλθαζότης τῶν λόγων, τὰ φαντάσματα τῶν ἐρειπίων, ἡ ἀνισόροπη πίστη, ἡ σκόνη τῶν ἀρχαίων τάφων, οἱ θύμησης — ἔτσι πρέπει γὰρ γίνεται γιὰ ὅτι πράγμα ἔχει πεθάνει, ἔτσι πρέπει νὰ γίνεται γιὰ τὴν ἀγάπη ὅταν δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ ζήσει. Πάρε τὸ θάνατο καὶ τέλειωνε, ἡ ζήτα τον στοὺς ἔρωτες τῶν ἐρμαφρόδιτων, εἴτε στὴν κλίνη τῆ σαπφική, ἀφοῦ θὰ ἔχουμε πλέον ὄνειρα χωριστά. "Ἄν ἐγὼ ἤμουνα σὺ κ' ἐσὺ 'σον ἐγὼ δὲν θὰ περπατούσαμε πλέον στὶς ἀντίθετες ὁχθες . . . ξέρεις ; θ' ἀφίναμε τὰ λόγια τὰ πεθαμένα καὶ θὰ κλίναμε τὰ βλέφαρα . . . γιατί; Σ' ἐφίλησα στά μάτια π' ἀνατριχιάζουνε σάν τὴν ἄμμο στὴν ἔρημο, σ' ἐφίλησα στὸ στόμα πού εἶν' αὐτὴ ἡ Ἀμαρτία, στὴν ὁποία θὰ θέλαμε χίλιες φορὲς νὰ γυρίσομε' ἐκ νέου, παντοῦ-παντοῦ, κ' ἐσὺ ἐπόνεσες ὀλοῦθε, γιατί ἔπρεπε νὰ πονέσεις, καὶ δὲν ἔμεινε μέσο πού νὰ μὴ στοχάσθηκα γιὰ νὰ σὲ κάμω νὰ αισθανθεῖς ὅλη τὴ δύναμη τῆς ὤμῆς σάρκας, νὰ γευθεῖς τὸ θάνατο καὶ νὰ πονέσεις καὶ ν' ἀρρωστήσεις ἀπ' τὸ μεγάλο πόνο.

Κ' ἐμεῖς πού τραγουδάμε καὶ ὑποφέρουμε ἴσως γιατί θέλουμε νὰ ζήσομε, σ' ἐσᾶς πού γελάτε καὶ ἀγατάτε ἴσως γιατί θέλετε νὰ ζήσετε γιατί θέλετε ν' ἀποθάνετε, χαρίζουμε τὴ δύναμη τῶν λόγων πολὺ ἀδύνατη δυστυχῶς γιὰ νὰ πονέσει τίς τρυφερὲς ὑπάρξεις σας, πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ ματώσει τὴν ὁρμὴ τῶν νεφρῶν σας.

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀκριβῶς τίς ἡμέρες πού βασιλεῦε στὸν κόσμον ὁ Ἔρωτας ἐξοῦσεν ἡ ὁμορφότερη γυναῖκα, κάτω ἀπ' τὸ θαῦμα τοῦ ἡλίου, πού ἔπαιξε με τὰ παλληκάρια ὅλα τὰ βελουδινα παιγνίδια τῆς σάρκας.

Δέκα φορὲς ἐκέριδεν ὡς πού νὰ σβίσει τὸ εὐλογημένο ἄστρο τῆς νύχτας καὶ μόλις κοκκίνιζε ἡ Αὐγὴ ἀπὸ εὐχαρίστηση γιατί ἐσίμωεν τὸ ταγκόσμον σπέρμα τῆς ἡδονῆς, ἐδρόσιζε τὰ χεῖλη τῆς πού εἶσαν φριμένα, ρουφώντας τὸ αἷμα τους ἀπ' τίς μικροῦλες τρύπες πού ἄνοιγε στὸ ἄπνο σῶμα τους πάνω τοῦ πουτουλένιο κρεββάτι.

Κ' ἐβγήκε λόγος μεγάλος σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς καὶ ὅλοι ἔτρεχαν ν' ἀποθάνουν ἀπὸ ἀγάπη, καὶ ὅσοι δὲν εἰμποροῦσαν ἔσφαξαν τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους κ' ὕστερα ἐσβυναν τὴ μαύρη λύσσα τους μέσα στὴ θάλασσα· κ' ἐγίνονταν θρήνος καὶ θυμασμός πολὺς γιὰ τὴν ἀγάπη.

Τότε συνέβηκε νάλθει ἓνα μικρὸ βασιλόπουλο, σάν ἡσκιος ζωῆς, στὴ

χώρα που ζούσεν ή όμορφότερη γυναίκα, την εποχή που βασίλευε στον κόσμο ό Έρωτας.

Έκει περα πέθανε ή δύστυχη από τον ίδιο θάνατο που βρήκαν τόσοι και τόσοι σιμά της.

Μάλιστα, λέγουνε μερικοί που θυμούνται με σεβασμό την άρχαία παράδοση ότι ό νέος τρελλάθηκε άπ' την πολλή όμορφιά της και την έσφιγγε νύχτα και μέρα στην άγκαλιά του νεκρή, ως που σάπισε τ' ώραίο της σώμα κ' έσωριάστηκε χάμου βρωμώντας.

Συνέβηκε αυτό τό μεγάλο συμβάν άκριβώς τις ήμέρες που βασίλευε στον κόσμο ό Έρωτας. Και όσοι νέοι και νέες θυμούνται στον ύπνο τους αυτή την παράδοση τους καταλαμβάνει θαυμασμός μεγάλος και ξυπώντας άναστενάζουν και ματώνουν τά χείλη τους από άγάπη.

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Δέν περιμένει πλέον νά φτάσουν οι πόθοι της από τη θάλασσα βουτηγμένοι μέσα στην πορφύρα του αίματος ψάλλοντας ύμνους φαλλικούς.

Άδιάφορα και μοιραία δέχεται τη φθορά, και όχι σαν εκείνους, όπου φοβούμενοι έλπίζουν και τρέμουν για τις έλπίδες τους.

Στή σκοπιά, πάνω άπ' τους κατάδικους που θέλουν άλλα τρομάζουν νά βλαστημήσουν για την άδυναμία τους, ό φύλακας χαρούμενος που βλέπει τους κόσμους έρωτεμένους με τον έαυτό τους ν' άγκαλιάζονται και νά συγχίζονται ενώ εξαφανίζεται μέσα στην ήρωϊκή άγνότητα της φύσης προσμένοντας τις πλατυάρμενες γαλέρες πέρ' άπ' τά δάση των φοινικιών που όνειρεύονται και τρέμουν, δέν ύπάρχει πλέον για νά φωνάξει τό έρχομό της.

Ό πύργος άδιάφορος σε κάθε βία, ύποτάχθηκε στη θλίψη του χρόνου, και, τυλιγμένος μέσα στον μανδύα του πένθους ξέρει καλλίτερα από την άστική στοικότητα των ανθρώπων νά ύποφέρει γαλήνια και νά μένει πάντα ώραϊος, άπ' την ήμέρα που ό φύλακας γελώντας τρελλά καταβροχθίζει τον έαυτό του για νά σβύσει την κολασμένη πείνα, κερνώντας τη δίψα του με τους χυμούς που δέν έπρόφταξε νά ρουφήξει ή άργιλλος.

Και γύρω στον πύργο ή Πολιτεία άφου περπάτησε καιρούς μεγάλους κρατώντας άπ' τό χέρι τό χρόνο που ξεχάστηκε μέσ' στην Αϊωνιότητα, τώρα, χασμουριέται με χίλια στόματα από άνία, ενώ στα μάτια της που είναι γεμάτα σκοτάδια τό δειλι άνοίγει όλόγυρα πληγές που στάζουνε αίμα.

Όλη την ψυχή μου, την κυριεύει αυτός ό ζωντανός τάφος που γεύτηκε την καλοσύνη, λαμπάδα που την έξουθενώνει ή λάμψη του ήλιου, τό μίσος που κρούει πάνω στα τύμπανα της κόλασης τους όργιαστικούς ρυθμούς της εκδίκησης και τους τρελλούς πυρετούς που σκοντάφτουνε πάνω στα κόκκινα λιθόστρωτα. Οι άπολαύσεις με τά χείλια ματωμένα, με δόντια μικρά και μυτερά έδάγκασαν, όμοια τό δόντι του χειμώνα, τους καρπούς που ήσαν γεμάτοι ήλιο, κ' έπεσαν χάμου σαν τά πουλιά που πεθαίνουν.

Κ' έτσι, άντικρύζει άδιάφορη τά ώραϊότερα πλάσματα που σπέρνει ό Έρωτος στα ούράνια χωράφια, περιγέλασμα των θλιβερών γερατειών της που είσαν κρυμμένα μέσα στη νύχτα. Και βαρμένη, σαν τη στείρα γυναίκα που δέν είμπορεί πλέον ν' άπολαύσει, σωριάζεται χάμου δίχως ν' άκούει και καλλίτερα που δέν την άκούει άφου δέν δύναται νά όργιάσει την άναστάσιμη

κραυγή π' ἀφίγει χαρούμενα μέσα στὰ σύθαιμα τῆς ἐρήμου τὸ ξύπνημα τοῦ Ἄμμωνος Ρά.

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἔμενε τότε στὴ Μακρυνὴ τῇ Χώρα ἓνα κάποιο βασιλόπουλο ποῦ ὠνειρεύτηκε — *κεράστε χαρούμενα κρασί τοὺς τάφους* — ὅτι βρισκονταν σ' ἓνα πλοῖο, χρυσὰ τὰ κατάρτια μετάξι τ' ἄρμενα, καὶ γύρω στὸ πλοῖο τὰ νερά εἶσαν κόκκινα καὶ γύρω στὰ κόκκινα νερά ἄσπρα γαυράφαλλα. — *Ἐνῶ ἡ ξανθοῦλα ξελοιάζεται στὸ μαλακὸ κορβεβάτι.* —

Ἄνειρεύτηκεν ὅτι τὸ πλοῖο εἶταν λευκὸ, λευκὸ μετάξι τὰ στήθεια τῆς ἀγάπης, καὶ πάνου στὸ πλοῖο δυὸ μικρὰ τριαντάφυλλα, φωτιὰ καὶ αἷμα, — *Καὶ σ' ἀγάπησα τόσες ἡμέρες καὶ ἀκόμα δὲν εἶδα τὰ ρόδινα ρόδα τῶν ἀρχοντικῶν στηθειῶν σου ποῦ καμπυλώνουν σὰν κύκνοι.* —

Μέσ' ἀπὸ ἔρημα νησιά καὶ πεθαμένους χῶρες ἦρθε στὸν τόπο τὸν ἀλαργινὸ — *πληγωμένες εἶναι οἱ παπαροῦνες στὸν κάμπο* — καὶ ζητοῦσε νάβρει τὴ μικροῦλα Ἀρμίδα μὲ τοὺς ἀφύσικους πόθους. — *Τόσον ὠραῖα χορεύει ὁ θάνατος στὰ ὀλόχρυσα σιάχνα.* —

Σηκώθηκε τὴν αὐγὴ, ποῦ ρουφάει τὴ λάμψη τῶν ἄστρων, καὶ κατέβηκε στὴ λευκὴν ἀμμουδιά γιὰ νὰ περάσει τὴν πράσινη θάλασσα. Χαρούμενα παίζουε στους ἐλεφάντινους σκαρμούς τ' ἀσημένια κουτιά. — *Κ' ἐγὼ πίνω μονάχος.* —

Ἐπάρχει ἓνας πύργος ἀντίκρου, τῆς ἀγάπης ἡ κάμαρα ντυμένη στὸ γαλάζιο μετάξι. Οἱ Ὑμένοιοι φεύγουνε τ' Ἀρκαδικὰ πεδία — *ἐγὼ βλέπω μεθῶ κι ἀγκαλιάζω* — φρόνιμες οἱ Μαινάδες τρέχουν στους τοίχους καὶ καλὴ ἡ Ἄνια στολιζει τὴν ὀλόχρυση θύρα ἐνῶ ἡ Ἀσέλγεια ἀνίδει μυρζίζει τὰ βάρβαρα μῦρα. — *Περισσότερη ἀγάπη μὲ κοιμιεύει παρὰ ἐντροπή.* —

Ποτὲ ὁμορφότερη κόρη, ἡλῖος ὁ ἡσκιος τῆς, δὲν εἶδεν ὁ κόσμος. — *Ἄλλα πέντε πιθάρια σοῦ τάζω χρυσάφι ὀλοκόκκινο.* —

Κι' ὅλη τὴ νύχτα πονοῦσαν ἀπ' τὴν πολλὴ εὐχαρίστηση, μαῦρο κρασί σὲ πῆλινο βάζο.

Δέκ' ἄλυσσιδες, περάσαν στὰ χέρια του, ποτὲ δὲν σωπαίνουν, οἱ βρούσες σὰν τοῦ κακοῦ καταδότη τὴ γλώσσα, ὅλες τίς ἔσπαζε κ' ἐσκούπιζε τὰ χεῖλια του ποῦ ἔσταζαν αἷμα τηχτό, ἐνῶ γελᾷ ἡ ἐκδικήση ντυμένη στὰ πράσινα.

Ὅπου σπέρνει τὴν ἀγάπη θὰ θερίσει τὴν κόλαση, τὰ βελούδινα στήθια τῶν ρόδων θὰ γίνουνε λάσπη τῆς γῆς καὶ τὸ ἔρημο σπέρμα ἀφανίζεται μέσα στὴ στεῖρα λεκάνη. Κ' ἔτσι ἡ φωτιὰ μουγκὴ ἀγκαλιάζει τὸ παλάτι τοῦ Ρήγα, σὰν ἐκείνον ποῦ διψᾷ γιὰ φιλιὰ καὶ φιλιὰ καὶ μουγκρίζει.

Τῆς κλέψαν μιὰ τρίχα ἀπὸ τὴ δόξα τῶν μαλλιῶν τῆς, ποῦ φοροῦσαν τὸν ἐβένινο μανδύα τῆς νύχτας, καὶ τοῦ δέσαν τὰ χέρια ποῦ εἶχαν ἀκόμα τὴν εὐωδιὰ τοῦ κορμιοῦ τῆς. Δόστε στίς ἔχιδνες νὰ βυζάσουν τὰ χεῖλη, ἀφίστε τοὺς σκύλλους νὰ ξεσχίσουν τὴ σάρκα, στήστε τὴν κόλαση νὰ παιδέψει τὸ σῶμα του κανεῖς δὲν θ' ἀγγίξει τὴν καρδιά τοῦ προδότη.

Τότες ἐλόπιαν τὰ σπαθιά τους μὲ αἷμα καὶ μέσα ἀπ' τὸ αἷμα ἐβγήκ' ἓνα ρόδο καὶ κανένα λουλουδι δὲν φυτρώνει σιμά του νὰ δροσίσει τὴν πύρα ποῦ τρέχει στίς φλέβες του.

— *Ἔτσι μεθάμε ἀπὸ αἷμα ἀπὸ κρασί καὶ τραγοῦδια.* —